

лия и опитностъ оставаха немошни предъ упоритостта на болката.

Най-после единъ пжтникъ, пристигналъ отъ Ерусалимъ, се яви при болната и ѝ обади, че въ юдейската земя се е появилъ нѣкакъвъ си магесникъ, именуемъ Исусъ Назарянинъ. Той вършилъ чудеса надъ болнитѣ: разслабенитѣ дигалъ на крака и имъ повръщалъ прежното здраве и сила, на слѣпитѣ — зрението, и даже умрѣлитѣ възкрѣсвалъ.

И възрадва се отъ тая вестъ Поппея и извика :

— Ще ида, ще ида при тоя магесникъ ! Ще му заплащамъ щедро съ безценнитѣ си камъни, ще му оставя скъпата си огърлица, която струва петъ града юдейски, само нека ме изцѣри.

Но странникътъ ѝ каза :

— Прелестна Поппею ! Нищо отъ това нѣма да ти помогне предъ Назарянина : той самъ ходи дрипавъ и босъ, живѣе съ сиромаситѣ, мрази всички свѣтовни суети и ако му занесешъ още толкова съкровища, пакъ нѣма да спечелишъ благоволенieto му.

— Но какво трѣбва да сторя, за да получа изцѣление отъ ржката му ? извика безпокойно болната.

— Отъ ония, които прибѣгватъ до неговата помощъ, той иска само едно нѣщо : да върватъ въ него.

И удиви се Поппея отъ тия думи на пжтника, помисли нѣколко време и пакъ запита :

— Да вървамъ въ него ? А какво да вървамъ ?

— Да вървашъ, че той е Синъ Божий.

— Синъ Божий ? Ето едно нѣщо, което не разбирамъ.

И дълго още разпитва тя странника.

Много дни и ноци Поппея прекара въ размишления. И като гледаше своитѣ вцепени членове, въ разцвѣта на младостта си, тя проливаше сълзи и плачеше като дете. Но въ душата ѝ все повече и по-ясно се рисуваше образътъ на тайнствения непознатъ магесникъ, който се наричаше Синъ Божий и който можеше да извършва чудеса. Заедно съ това, желанието ѝ да придобие предишното си здраве и млада пѣргавина усилваше въ сърдцето ѝ нетѣрпението да се срещне съ тоя чуденъ човѣкъ, готова дори да повѣрва въ неговата божественостъ.

„Щомъ той стои по духъ и по сила така далеко отъ човѣцитѣ, трѣбва да е близу до божествата : само боговетѣ сж толкова всемогъщи, та съ единъ погледъ, съ една помисль да изцѣрватъ безнадеждноболнитѣ. Нашитѣ богове не щѣха да ми помогнатъ — да изпитамъ силата на бога, на когото тоя Назарянинъ обявява, че е синъ“.

И вѣрата растѣще въ душата ѝ.

Поппея реши да иде въ Ерусалимъ, дето ѝ се каза, че най-лесно може да срещне Исуса. Но като знаеше, че мжжъ ѝ нѣма да склони, щото една горда и високородна римлянка да се унижава съ молба предъ единъ презрѣнъ еврейски магесникъ, тя обяви на Клавдия, че горещо желае да посети баща си. Тая